

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. BLS-401-00437

Den 15. september 2010

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har i brev af 1. september 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 938 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mette Gjerskov (S).

Spørgsmål nr. 938 (alm. del)

Vil ministeren kommentere henvendelsen fra Danmarks Naturfredningsforening vedr. EU Kommissionens begrundede udtalelse af 29. januar 2010 om den danske lovgivnings manglende overensstemmelse med habitatdirektivets artikel 6, jf. MPU alm. del - Bilag 696?

Svar

Danmarks Naturfredningsforening har overfor Europa-kommissionen tilkendegivet en bekymring for, at danske regler i naturbeskyttelseslovens § 19 e og § 19 f, der gennemfører habitatdirektivets artikel 6, stk. 2, og som kommunerne har ansvar for, ikke virker i praksis.

Habitatdirektivets artikel 6, stk. 2, pålægger medlemslandene at træffe de nødvendige foranstaltninger for at undgå forringelser af naturtyper og levesteder for arter samt undgå forstyrrelser, der har betydelige konsekvenser for arter i de særligt udpegede Natura 2000-områder.

DN's fokus på de pågældende bestemmelser i naturbeskyttelsesloven skal efter Miljøministeriets opfattelse ses i en større sammenhæng, end hvad der umiddelbart fremgår af DN's henvendelse.

Gennemførelse af artikel 6, stk. 2, skal således ses i nær sammenhæng med den øvrige danske lovgivning, der implementerer Natura 2000 direktivet. Det er især værd at nævne, at langt de fleste aktiviteter, der kan forringe eller forstyrre i Natura 2000-områder, efter den danske lovgivning kræver en tilladelse, en godkendelse, forudgående planlægning eller lignende.

Sådanne aktiviteter vil derfor skulle vurderes efter de særlige regler i lovgivningen, der skal sikre, at der ikke træffes afgørelse m.v., som kan skade Natura 2000-områderne, jf. habitatdirektivets artikel 6, stk. 3.

Det omfattende tilladelses- og planlægningssystem er endvidere suppleret med en særlig anmeldelsesordning i naturbeskyttelseslovens § 19 b og

skovlovens § 17, hvorefter aktiviteter, som ellers ikke normalt kræver tilladelse, skal vurderes og evt. begrænses, hvis det vurderes nødvendigt i forhold til EU-forpligtelserne. Samlet set indskrænker dette finmaskede system væsentligt behovet for at træffe foranstaltninger efter artikel 6, stk. 2.

Desuden er naturbeskyttelseslovens § 19 e-f (og skovlovens tilsvarende §§ 20-21) ikke den eneste formelle gennemførelse af artikel 6, stk. 2, der er afspejlet i flere, forskelligartede bestemmelser i den danske lovgivning. Jeg kan f.eks. nævne:

- en række generelle forbud i den danske lovgivning forhindrer forringelser, bl.a. naturbeskyttelseslovens § 3 om beskyttede naturtyper og § 8 om klitfredede arealer.
- konkrete område-specifikke bestemmelser, f.eks. i vildtreservater, som bl.a. i bekendtgørelsesform regulerer forstyrrelser fra rekreative aktiviteter.

Dertil kommer, at der igennem de seneste mange år er gennemført en lang række konkrete foranstaltninger i de enkelte områder, som netop har til formål at undgå forringelser m.v. Her kan bl.a. fremhæves indsatsen mod tilgroning af de atlantiske klitheder, naturgenopretning, f.eks. i Lille Vildmose og i sydvestjyske vandløb af hensyn til fiskearten snæbel, Skjern Å naturprojektet og mange andre.

Med Natura 2000-planerne vil der endvidere fremover yderligere blive fastlagt bindende rammer for en målrettet og prioriteret aktiv indsats i områderne med henblik på at opnå EU-forpligtelsen om gunstig bevaringsstatus for arter og naturtyper. Planerne er baseret på en systematisk gennemgang af områdernes tilstand og hvilke trusler, der kan forringe arter og naturtyper eller forstyrre arter på udpegningsgrundlaget. Realisering af planerne, der revideres hvert 6. år, vil derfor fortløbende bidrage til netop at undgå forringelser og forstyrrelser i områderne og dermed understøtte den beskyttelse og den indsats, der allerede er iværksat.

Danmark har en lang tradition for, at en aktiv indsats for naturen foregår i et samarbejde mellem myndigheder og lodsejere, frem for at myndigheder pålægger lodsejere restriktioner. Denne tradition bygges der videre på i realisering af Natura 2000-planerne, hvor kommunerne spiller en helt central rolle. Jeg har tillid til, at kommunerne som forudsat med kommunalreformen vil løfte denne opgave.

Samlet set er det derfor Miljøministeriets vurdering, at habitatdirektivets regler er tilstrækkeligt implementeret i dansk lovgivning.

Karen Ellemann/ Helle Pilsgaard